

Навернення дітей до Бога

**«Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм...
Поправді кажу вам: хто Божого Царства не прийме, немов те дитя,
той у нього не ввійде» (Мр. 10:14-15).**

Чи можуть діти прийняти Христа?

Питання про те, чи можна дітям підійти до Ісуса Христа, постало перед учнями, коли вони побачили дорослих і дітей, що прямували до Господа: «Чи хоче Ісус зараз приділити Свій час дітям? Чи цікавлять вони Його? Чи є сили у Господа після довгого і важкого дня ще й для дітей?» Можливо, такі думки мали місце в міркуваннях учнів, коли вони приймали рішення – пускати дітей до Ісуса чи ні? І, незважаючи на те, що Сам Господь дає вичерпну відповідь для всіх, питання слідування дітей за Христом, їхнє навернення, здатність вірувати і вірно слідувати за Господом, продовжують обговорювати і оскаржувати до сьогодні.

Святе Письмо висвітлює питання навернення дітей повністю, глибоко і остаточно. До того ж, це робить Сам Господь... Отже, перше, про що читаємо в Євангелії від Марка (10:14) – **«Пустіть»!** Це веління Господа Його учням. Наступне повеління: **«... і не бороніть їм...»** Тобто, дозвольте дітям підійти до Христа і не будьте перешкодою, що завадить дітям увійти в Царство. Описується також і реакція Господа на заборону учнів: Ісус **«...обурився...»** Ісус рідко виявляв такі емоції щодо дій учнів. Можливо Він хотів, щоб учні отримали для себе урок і не повторювали в майбутньому подібних помилок. Той факт, що цей епізод став частиною Нового Завіту (і не лише в одній Євангелії), говорить про те, що учні засвоїли і запам'ятали урок.

Якими бачить Ісус дітей і як до них ставиться?

Впевнено можемо стверджувати, що наш Господь ясно говорить нам у цьому тексті: діти потребують того, щоб приходити до Нього (Мр. 10:14), приймати Його вчення про Царство Боже (10:15), відчувати Його любов (10:16), бути під Його захистом і жити з Його благословеннями (10:16). В Євангелії від Матвія (18 р.) описано, як Господь викладає найважливіший урок Своїм учням на тему: «Хто найбільший у Царстві Небеснім?» Немає потреби сперечатися, кого стосується даний уривок. Ми читаємо, що Ісус поставив дитя посеред учнів і далі говорив про цю конкретну дитину: «дитина оця», «таку дитину одну», «одне з цих малих» (Мв. 18:2-6, 10). І знову говорить про дитину: діти можуть навернутися (Мв. 18:3), вірувати в Нього (Мв. 18:6), почуватись не дуже значними (Мв. 18:4).

В цих уривках Писання Господь підносить дитину, її віру, говорячи про неї як про досконалу, яку дорослим належить наслідувати. Ми повинні навернутися як діти, бути як діти, впокорюватися як діти, прийняти вчення про Царство Боже як діти, вірувати як діти... І для дорослих – це необхідна умова, щоб увійти в Царство Боже (Мр. 10:15).

Які якості ми, дорослі, можемо бачити в дитині? І які з них нам Господь велить наслідувати? Діти велелюбні, приймають і віддають любов, відкриті, прямодушні, люблять пізнавати нове, жадають пізнання істини і потребують її, товариські, довірливі, мають прекрасну пам'ять і різноманітні інтелектуальні здібності, неповторні в своїх якостях, схильностях, щирі, справедливі.

Діти мають різноманітні потреби. І ми, як батьки, бабусі і дідусі намагаємося задовольнити найдругорядні з них: фізичні, інтелектуальні, соціальні. Найбільше ми турбуємося про тіло,

їжу, освіту, всебічний розвиток і вільний час наших дітей. Однак, перш за все, дитина потребує задоволення духовних потреб. Саме це бачив Ісус, коли дорослі разом з дітьми прямували до Нього. Найбільші потреби дітей – в любові свого Творця, і ми чудово розуміємо, чому діти найбільше потребують Христа – Джерела любові... Їхня потреба – це також і духовна безпека, яку діти знаходять тільки тоді, коли наворачтаються до Спасителя.

Стан суспільства, в якому ми живемо, з кожним днем стає все більш загрозливим для духовного здоров'я дитини. Зростає кількість фізичних хвороб, алкоголізм, наркоманія, проституція, комп'ютероманія, руйнування сімей – це тільки частина проблем, в яких живуть сучасні діти. Якщо подумати про будинки сиріт, жорстоке поводження, неповні сім'ї, нетрадиційні пари, яким дозволяють всиновлювати дітей – стає просто нестерпно від неспроможності щось змінити.

Діти змінюються, приймаючи Христа в своє серце

Гріхозна природа дітей повністю змінюється, коли вони відроджуються Духом Святим, коли Євангелія досягає їхніх сердець. Спілкування з Небесним Отцем через Господа Ісуса Христа стає для дітей необхідним і життєво важливим. Задоволення духовних потреб є ключовим у формуванні особистості, задуманої Богом від її створення. Тому так важливо для малюка пізнати свого Творця якомога раніше.

Слово Боже дає нам достатньо прикладів раннього повчання і навернення дітей. Мужі та жінки, яких Бог готував для особливого служіння, були наставлені в ранньому дитинстві. Ісак, Мойсей, пророки Даниїл та Єремія, Давид – без сумніву були навчені з раннього дитинства. В книзі Вихід ми читаємо прямі повеління Господа Своєму народу про наставляння прийдешніх поколінь: «І станеться, коли запитають вас ваші сини: «Що то за служба ваша?» то відкажете: «Це жертва – Пасха для Господа...» (Вих. 12:26-27). І далі: «І оповіси синові своєму того дня говорячи: «Це для того, що вчинив мені Господь...» (Вих. 13:8). «І станеться, коли взавтра запитає тебе син твій... відповіси йому: Силою Своєї руки вивів нас Господь із Єгипту...» (Вих. 13:14).

В книзі Повторення Закону ми читаємо про те, що в Законі було відображено повеління наставляти дітей, звіщати наступним поколінням чудеса і силу Живого Бога: «Він поставив засвідчення в Якові, а Закона поклав ув Ізраїлі, про які наказав був Він нашим батькам завідомити про них синів їхніх...» (Пс. 77(78):5). У Псалмі 77 читаємо: «... щоб знало про це покоління майбутнє, сини, що народжені будуть, – устануть і будуть розповідати своїм дітям. І положать на Бога надію свою, і не забудуть діл Божих, Його ж заповіді берегтимуть» (Пс. 77:6-7). Закон ясно говорить про відповідальність батьків наставляти своїх дітей з раннього дитинства. Маленьким хлопчиком Самуїл навчався чути голос Бога (1 Сам. 3:10), отрок Йосія повертає народ Ізраїлю до Живого Бога (2 Цар. 22:1-2), маленька служниця Наамана свідчила своїй пані про пророка Живого Бога (2 Цар. 5:3), Тимофій з дитинства був наставлений у вірі (2 Тим. 1:5).

Багато прийняли Христа в ранньому віці

Історія церкви свідчить, що багато відомих християн були навернені в дитинстві: Метью Генрі, відомий автор біблійних тлумачень, прийняв Христа в одинадцять років. Джонатан Едвардс, американський проповідник, навернувся до Господа в сім років. Річард Бакстер, пуританський проповідник, увірував в шестирічному віці. Один з отців церкви – Святий Полікарп прийняв Христа у дев'ять років. Лорд Шафтсбері, відомий англійський реформатор, увірував у вісім років, Коррі Тен Бум навернулася до Господа в п'ятирічному віці. Багато сучасних християнських лідерів також навернулися до Бога в дитинстві.

Той, кому доводилося спостерігати за 3-6 річними дітьми, отримував велику радість, бачачи як діти довіряються Господу. Часто можна почути в молитвах маленьких дітей безмежну довіру Богу. «Ісус, давай вилікуємо Антона!» – просила сестричка про тяжкохворого молодшого братика. Потрібно сказати, що братик був повністю зцілений Господом. «А коли Бог мене чує?» – запитує трирічний малюк свою віруючу бабусю. – «Завжди», – звучить відповідь. – «Тоді я молитимусь зараз!» – вирішує малюк. «Господи, я хочу, щоб цей гурток не закінчувався ніколи!» – молилася дитина після заняття гуртка «Добра звістка», де чула історії про Ісуса. Скільки радості відчувають маленькі діти, коли вирішуються їхні проблеми, і вони усвідомлюють себе оточеними турботою і любов'ю Господа!

Ми відповідальні за дітей

Пастори і вчителі також відповідальні сповіщати Євангелію дітям цього світу. Нажаль, не всі діти можуть в своїх сім'ях дізнатися про існування Бога, не кажучи вже про шлях спасіння і слідування за Ісусом Христом у житті. Сьогодні ми молимо Господа про покликання багатьох сотень дитячих благовістників, готових звіщати Звістку спасіння невірющим дітям, які так потребують прийти в обійми Спасителя, потребують Його благословень. Можливо, друже, це ти, хто читає ці рядки? Знай, що на цій ниві є твоє місце, яке ніхто не зможе зайняти, окрім тебе...

Чарльз Сперджен писав: «... нехай ніхто не зневажає дітей і не вважає їх незначними. Я вимагаю, щоб їм відводили перші місця. Я прошу, щоб навіть ті, які сидять ззаду при всій своїй немочі поступалися місцем малим цим. Діти – майбутнє світу. Минуле минуло, і його не можна змінити; навіть теперішнє проходить, поки ми дивимося на нього. Надія наша – на майбутнє, тому, з вашого дозволу, я вимагаю місце для дітей, місце для хлопчиків і дівчаток!»